

Családi kötelék

Kis családi körben cseperedtem, s még a semmit is hálás szívvel becsültem. Így neveltek, hát én szófogadó gyermekként viselkedtem. Nyolc évesen édesanyám meleg kezét szorongatva mentem a piacra. Apám már árulta a negédes borokat és a kenyeret, amelyet magyar szalaggal kötöttünk át. Szinte még látom magam előtt a kemencében sülő élelmet, s azt, ahogyan liszt száll a levegőben a zsuppfedeles ház alatt, ahol a családi szeretet mindenütt jelen volt. Nővérem éppen gondtalanul fonta húgom selymes búzakalász haját, intett, hogy menjek oda hozzájuk, de én megráztam kis fejem. Drága szüleimmel akartam lenni, segíteni nekik, bár tudtam, hogy majd elküldenek katonásat játszani a többi ifjúval.

- Édesapa! – rohantam felé, mire ő karjaiba vont. Apámat igazi hősnek tekintettem. Mindenkiel jól bánt, s igazságosan. Akinek tudott, segített.
- Te kis lurkó! Jössz segíteni apádnak és anyádnak? – kérdezte, miközben kalapján igazított.

Én bólintottam. Olyan büszke voltam, akár tegnap este elszunnyadás előtt. Édesanyám esti mesét mondott. Tanulság rejlett benne, olyan okítás, amit csak kevesen értenének meg. A szegény és a gazdag család története volt ez. A szegény család apró viskóban élte mindennapjait, de oly nagy szeretetben, boldogságban és egészségben, hogy majd kicsordult egy könnycseppem. Eközben gazdagék hidegek voltak a palotájukban s olyan szegények... másuk sem volt csak a pénzük. Édesanyám csókot nyomott fejemre és jó éjszakát kívánt, de szemeimre e történet után nem jött álom. Egy kérdés fogalmazódott meg bennem. Valójában ki a szegény?

- Miben tudok segíteni? – néztem apámra nagy szemekkel.
- Segíts anyádnak kenyeret kötözni! – mondta mosolyogva, majd visszament bort árulni a pelerines hölgyeknek és kalapos uraknak. A dél hamar elmúlt, a nap az égen már délutánra állt. Hőség volt a nyár közepén. Apám a kalapjával, míg én apró kezeimmel próbáltam legyezni magam. A nemes Ferenc báró úr tartott családunk felé. Én ültömben húztam ki magam, s félő volt kifújnom a levegőt is. A báró látszólag rideg volt, tekintélyt parancsoló. Ahogy lépkedett felénk, az emberek szétszéledtek a macskaköves úton. Ha szüleim nem így nevelnek, már fényesített csizmájára köptem volna, titkon lázadó szívemmel.
- József! Lám-lám! Milyen elkészerítő meglepetés! Úgy vélem ezt már megtárgyaltuk. Ez az én területem! – mondta a báró. Hangszíneben ott bujkált a kegyetlenség.
- A főtér és a piac közterület uram! Jogom van itt lenni és árulni a családom kézzel készített portékáit. – érvelt apám az igazság mellett.
- Magának itt nincs joga semmihez, hát takarodjék el innen! – emelte fel a hangját az úr.
- NEM! – mondtam apám és anyám helyett. Éreztem, hogy meg kell védenem őket és ki kell állnom mellettük. Bár remegtem a félelemtől, újra azt mondtam, NEM! Ott álltam a báró előtt egyenes háttal, mert nem csak a nagyuraknak jár a tisztelet.
- Tűnjenek el, vagy hívom a csendőröket és tömlöcbe vetem magukat! – üvöltött .

- Azt mondtam NEM! – erősködtem még akkor is, amikor semmi eredménye nem volt.
- Tudják mit? Alkut ajánlok! Adják ide a gyermeket és nem vitetem el magukat. Élhetik tovább a szegényes életüket. - mondta miközben magára varázsolt egy gúnyos mosolyt.
- Nem kell ezt tenned, János! – kérte apám, akinek szeme sarkában ott bujkált a kétségbeesés árnyéka.
- Magukért bármit édesapám! Ígérem, hogy egy nap visszatérek –bíztattam őket még akkor is ,amikor én már elveszítettem a reményt.
- Édes kisfiam! – anyám ölelésébe vont, ahogyan nővérem és a húgocskám is.
- Báró úr! Önként jelentkezem a feladatra, csak kérem, a családomat hagyja békében! Nem kérek egyebet ennél. Hüen fogom önt szolgálni –mondtam megalázottan. Nem éreztem magam nyolc évesnek...
- Indulj a kocsira! Lódulj! – taszított rajtam az uraság. Bús szemekkel csodáltam az előttünk elterülő tájat, s még ennél is szomorúbb szemeket vettem az életemet jelentő személyekre, akiktől távolodtam. A torkomat könnyek szorongatták és nagyon féltem. Rettegtem, hogy többé nem látom kedves szüleim.
- Hová tartunk? – kérdeztem halk, remegő hangon a velem szemben ülőt.
- Bécsbe .
- A Báró úr miért akar engem? – újabb kérdést tettem fel reménykedve.
- Azt majd Ferenc báró elmondja neked, ha eljött az ideje. De nem ígérem, hogy a közeli jövőben fog beszélni róla – válaszolt kurtán a kocsis.
- Rendben! – feleltem és többet nem kérdezősködtem.

Napok teltek el mire Bécsbe érkeztünk. Itt vagyunk a kastély előtt. Nagy udvarral, rózsakerttel ellátott ékszerdoboznak tűnt. Minden rendjén volt, de a zsuppfedeles házhoz hasonló otthonosságnak és melegségnek nyoma sem volt. A kocsis bólintott és az épület felé indultunk. Bemutatta a palotát, aminek minden szeglete hidegebb volt a télnél. Márványpadló és hosszú folyosók mindenütt. Ijesztő csend ült a falakon, a tárgyakon és minden egyes helysége.

- A báró úr egyedül lakik? Nincsen családja – kíváncsiskodtam.
- Az egész családja elhunyt egy tragikus balesetben. csak én maradtam neki. De nekem most indulnom kell! Esélyem sem volt elbúcsúzni, mivel eltűnt és én egyedül maradtam egy labirintusban, egy öreg báróval a családom nélkül és nem tudtam mit kellene tennem.

Teltek a hetek, a hónapok, az évek. Minden nap tettem a kötelességem, de esténként álomba sírtam magam a honvágytól. Hiányzott az otthonom, a családom, a szabadságom, amit önként áldoztam fel, de a szüleimért és a testvéreimért bármit megtettem volna.

- Báró úr! Lehet egy kérdésem? - tettem le elé a legjobb fajta zöld teáját.
- Legyen! – mondta, de fel sem nézett az újságból.
- Miért kelletttem én magának? – úgy kellett a válasza, mint betegnek az orvosság.

- Ül le János! Már tizenhárom vagy, igaz?

Bólintottam.

- Itt vagy nálam több, mint öt éve. Ez a kérdés csak most kezdett el motoszkálni a fejedben? – kérdezte miközben belekortyolt a gőzölgő teájába.

- Nem uram! Mióta itt vagyok önnél ezen töröm az eszem, de úgy gondolom most jött el az ideje feltennem ezt a kérdést. – Mély levegőt vettem. Azt éreztem összenyomnak a fehér falak.

- Tizenhárom éve meghalt a családom. – kezdett bele a történetbe. – Te tizenhárom éve születél meg, János.

Teljesen össze voltam zavarodva.

-A te apád az én testvérem. Csak ő élte túl a balesetet, hiszen volt mi éltette. Az édesanyád veled volt várandós. Aznap éjjel jöttél a világra. Én viszont mindent és mindenkit elvesztettem, Gyűlöltem őt. Azt hittem ő okozta a balesetet.

Kapkodtam a levegőt, ami mintha elfogyott volna a társalgóban.

-A keresztapád vagyok János! Mikor a piacon megcsillantottad a bátorságod, láttam benned önmagam. A szeme könnyes volt és az enyém is.

- Milyen baleset?

- Tűzvész. Mint később kiderült gyújtogató zsványok okozták. Oly sok évig nem tudtam az igazságot... - felállt és kinézett az ablakon. – Úgy sajnálom! Már semmi okom a haragra. Engedd, hogy jóvá tegyem!

Némán álltam. Kavarogtak a fejemben a gondolatok.

-Megjöttek! – nézett rám.

Odaléptem az ablakhoz.

-A családom! – hitetlenkedtem.

- Levelet küldtettem nekik, hogy látogassanak ide. – mondta nemes egyszerűséggel.

Köszönöm! – hálálkodtam miközben már szaladtam le a lépcsőn.

- Édesapa, édesanya! – ugrottam az karjaikba. El sem tudom mondani mekkora hálát éreztem.

Az egész család körbeölelt. Akkor rájöttem valamire. A család nem csak vér, nem csak név, amit viselünk magunkon. Sokkal több, mint egyszerű kötelék. Összetartás, a legnagyobb nehézségben. Fedezék a vihar elől. Menedék, ha megnyugvásra van szükség. Mi összefogjuk egymást a szeretettel. Túlélünk. Harcoltunk. Türelmesen vártunk, hogy újra egyben legyünk

és minden percet megért. A család biztos pont, a család szeretet. Mert a szeretet legyőzhetetlen. S ahol szeretet van, ott a béke is megbújik a levegőben.

- Nagyon szeretlek bennetek! – mondtam könnyeim zuhataga mögül. Minden egyes nap miattatok keltem fel és tettem a dolgom. Nem akarok nélkületek lenni!-zokogtam
- _Nyugodj meg ! Itt vagyunk, és itt leszünk! Egymásnak! Szeretünk, mert ez a családunk lényege a szeretet a családi kötelék!

Szalai Regina 8.A.

Dr. Csepregi Horváth János Általános Iskola

9735 Csepreg

Nádasdy utca 10.